I

(Ανακοινώσεις)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ αριθ. 8/99

για πρόταση απόφασης του Συμβουλίου σχετικά με το σύστημα των ιδίων πόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(υποβαλλόμενη δυνάμει του άρθρου 248, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο ΕΚ)

(1999/C 310/01)

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως τα άρθρα 248 παράγραφος 4 και 269,

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας, και ιδίως το άρθρο 173,

το δημοσιονομικό κανονισμό που εφαρμόζεται στο γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ) αριθ. 2779/98 του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1998 [2], και ιδίως τα άρθρα 2 και 4 παράγραφος 1,

την οδηγία 89/130/ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου της 13ης Φεβρουαρίου 1989, για την εναρμόνιση του καθορισμού του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος σε τιμές αγοράς [3],

το ευρωπαϊκό σύστημα ολοκληρωμένων λογαριασμών (ΕΣΟΛ, δεύτερη έκδοση),

τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2223/96 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1996, περί του ευρωπαϊκού συστήματος εθνικών και περιφερειακών λογαριασμών της Κοινότητας [4],

το έγγραφο εργασίας των υπηρεσιών της Επιτροπής σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού της διόρθωσης των ανισορροπιών του προϋπολογισμού,

την πρόταση απόφασης του Συμβουλίου σχετικά με το σύστημα ιδίων πόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία υποβλήθηκε από την Επιτροπή [5],

το αίτημα για γνωμοδότηση σχετικά με την εν λόγω πρόταση, που υποβλήθηκε από το Συμβούλιο στο Ελεγκτικό Συνέδριο στις 4 Αυγούστου 1999 και παρελήφθη από το δεύτερο στις 9 Αυγούστου 1999,

Εκτιμώντας:

ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Βερολίνου στις 24 και 25 Μαρτίου 1999 αποφάσισε ότι ενδείκνυται να επέλθουν τροποποιήσεις στο σύστημα των ιδίων πόρων· ότι ανέφερε πως το εν λόγω σύστημα θα πρέπει να είναι δίκαιο, διαφανές και να έχει ικανοποιητικό και απλό λόγο κόστους-αποδοτικότητας· ότι θα πρέπει επίσης να στηρίζεται σε κριτήρια που να αντικατοπτρίζουν όσο γίνεται καλύτερα τη φοροδοτική ικανότητα κάθε κράτους μέλους·

ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο έκρινε σκόπιμο να αυξήσει από 10 % σε 25 % το ποσοστό των παραδοσιακών ιδίων πόρων που παρακρατούν τα κράτη μέλη ως έξοδα είσπραξης·

ότι είναι προς το συμφέρον της Ευρωπαϊκής Ένωσης να διαθέτει ένα σταθερό σύστημα χρηματοδότησης, κατά το οποίο όλα τα κράτη μέλη θα συμμετέχουν στη χρηματοδότηση του προϋπολογισμού βάσει των ίδιων αρχών· ότι το εν λόγω σύστημα θα πρέπει να επιδεικνύει συνέπεια μεταξύ των επιλεγόμενων πόρων και των όρων είσπραξης και ελέγχου τους·

ότι τα αποτελέσματα των δημοσιονομικών πολιτικών και όχι απλώς οι χρηματοοικονομικές ροές παρέχουν τις καταλληλότερες ενδείξεις ως προς τις ενδεχόμενες ανισορροπίες του προϋπολογισμού· ότι οι αρμόδιες για τον προϋπολογισμό αρχές μπορούν να προσανατολίσουν, μεταξύ άλλων και γεωγραφικά, τα αποτελέσματα των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων κυρίως κατά τη στιγμή της έγκρισης των δημοσιονομικών προοπτικών και του προϋπολογισμού,

---

([1]) ΕΕ L 356 της 31.12.1977, σ. 1.
([2]) ΕΕ L 347 της 23.12.1998, σ. 3.
([3]) ΕΕ L 49 της 21.2.1989, σ. 26.
([4]) ΕΕ L 310 της 30.11.1996, σ. 1.

([5]) Έγγραφο της Επιτροπής με την ένδειξη 99/0139 (CNS) - έγγρ. 10029/99 - COM (1999) 333 τελικό της 8ης Ιουλίου 1999.

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ:

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Παράταση του ισχύοντος συστήματος

1. Κατόπιν των συμπερασμάτων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Βερολίνου, η πρόταση απόφασης διατηρεί κατά βάση το ισχύον σύστημα των ιδίων πόρων, με προσαρμογές που τροποποιούν την κατανομή των δημοσιονομικών βαρών μεταξύ των κρατών μελών. Κατά το βασικό του μέρος, το σύστημα αυτό εξακολουθεί να είναι το ίδιο που εφαρμόζεται από το 1988. Πολυάριθμα προβλήματα, ιδίως λειτουργίας, ασυνέπειας, έλλειψης διαφάνειας, αναφέρθηκαν στο παρελθόν, εκτός από το Ελεγκτικό Συνέδριο ([1]), και από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, την Επιτροπή, την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και την Επιτροπή των Περιφερειών.

Πολύπλοκος μηχανισμός

2. Όπως είχε ήδη παρατηρήσει το Συνέδριο ([2]), η διάρθρωση και η λειτουργία του ισχύοντος συστήματος, που είναι εξίσου αναλυτική με ένα κλασικό σύστημα προϋπολογισμού που βασίζεται σε φορολογικά έσοδα, φαίνονται δυσανάλογες σε σχέση με τη φύση των χρηματικών συνεισφορών των πόρων ΦΠΑ και ΑΕΠ.

3. Για παράδειγμα, η διατήρηση συγχρόνως των πόρων ΦΠΑ και ΑΕΠ έχει ως αποτέλεσμα να παγιώνεται μια πολύπλοκη και μη συνεπής διάρθρωση. Πράγματι, η φορολογική βάση του πόρου ΦΠΑ, που δεν στηρίζεται άμεσα σε μια βάση επιβολής του φόρου που δηλώνεται από τους υποκείμενους στο φόρο, επηρεάζεται σε μεγάλο βαθμό από στατιστικά δεδομένα. Για να μειωθεί το βάρος του πόρου ΦΠΑ στη χρηματοδότηση του προϋπολογισμού, το σύστημα προβλέπει ότι η βάση του περιορίζεται στο μέρος που δεν υπερβαίνει το 50 % του ΑΕΠ, πράγμα που προβλέπεται το 2000 για επτά κράτη μέλη ([3]). Επομένως οι συνεισφορές που βασίζονται στον πόρο ΦΠΑ στηρίζονται κατά μεγάλο μέρος στα ίδια δεδομένα με εκείνα του πόρου ΑΕΠ.

4. Για την επίλυση του προβλήματος των ανισορροπιών του προϋπολογισμού, το σύστημα προβλέπει μείωση των καταβολών ενός κράτους μέλους μέσω κάποιας διόρθωσης. Ο υπολογισμός της είναι πολύπλοκος και καλύπτει αρκετά οικονομικά έτη, δεδομένου ότι για τη διόρθωση αυτή γίνεται αρχικά μια πρόβλεψη, κατόπιν μια αναθεώρηση και τέλος μια οριστική διαμόρφωση. Βάσει, μεταξύ άλλων, των προηγούμενων προτάσεων της Επιτροπής ([4]), η έγκριση της παρούσας απόφασης θα μπορούσε να αποτελέσει ευκαιρία για απλοποίηση του υπολογισμού και της χρηματοδότησης της διόρθωσης, κατά τρόπο που να καθιστά και περισσότερο διαφανές το σύστημα.

Το ζήτημα των ανισορροπιών του προϋπολογισμού

5. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο είχε αναγνωρίσει το 1984 ([5]) ότι «οποιοδήποτε κράτος μέλος με δημοσιονομικό βάρος το οποίο είναι υπερβολικό σε σχέση με τη σχετική του ευημερία μπορεί να τύχει διόρθωσης σε κατάλληλο χρόνο». Συγχρόνως είχε αναφέρει ότι η πολιτική δαπανών αποτελούσε το βασικό μέσο για τη μακροπρόθεσμη επίλυση του ζητήματος των δημοσιονομικών ανισορροπιών.

6. Έκτοτε, το ζήτημα αυτό δεν επιλύθηκε με την πολιτική των δαπανών. Επομένως η αρχή της διόρθωσης στα έσοδα παραμένει εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

7. Εξακολουθεί να μην υπάρχει σαφής και αντικειμενικός ορισμός των εννοιών του «υπερβολικού δημοσιονομικού βάρους» και της «σχετικής ευημερίας» ενός κράτους μέλους. Τούτο συνεπάγεται επίσης την αδυναμία καθιέρωσης ενός γενικευμένου συστήματος, δεδομένου ότι κάθε κράτος μέλος μπορεί να τύχει τέτοιας διόρθωσης.

8. Ο υπολογισμός αυτής της διόρθωσης στηρίζεται στο υπόλοιπο μεταξύ των εσόδων που καταβάλλονται στον κοινοτικό προϋπολογισμό και των πληρωμών που εισπράττονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Όπως είχαν ήδη την ευκαιρία να παρατηρήσουν το Ελεγκτικό Συνέδριο και η Επιτροπή ([6]), τα δημοσιονομικά υπόλοιπα οδηγούν σε εσφαλμένη ερμηνεία των οφελών που αντλούνται από τις κοινοτικές πολιτικές. Εξάλλου, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Βερολίνου αναγνώρισε ότι «υπάρχουν διάφοροι παράγοντες που δρουν άμεσα ή έμμεσα στις ανισορροπίες του προϋπολογισμού, όπως το συνολικό ύψος των δαπανών, το περιεχόμενο των πολιτικών μεταρρυθμίσεων, η σύνθεση των δαπανών και η δομή των ιδίων πόρων» ([7]).

ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Άρθρα 2, 3, 4, 8, 10

9. Η έναρξη ισχύος της νέας απόφασης θα έχει ως αποτέλεσμα να εφαρμοστεί στους ιδίους πόρους ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2223/96 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1996, για το ευρωπαϊκό σύστημα εθνικών και περιφερειακών λογαριασμών στην Κοινότητα (ΕΣΟΛ 1995). Το κείμενο της πρότασης απόφασης κάνει αναφορά στο ακαθάριστο εθνικό προϊόν (ΑΕΠ). Αυτό το μέγεθος δεν συμπε-

([1]) Γνωμοδότηση αριθ. 8/93 του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με τον απολογισμό του συστήματος των ιδίων πόρων, που τέθηκε σε εφαρμογή το 1988, προκειμένου να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο των αποφάσεων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Εδιμβούργου (έγγραφο που δεν δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα)· ειδική έκθεση αριθ. 6/98 σχετικά με τον απολογισμό του συστήματος των πόρων που βασίζονται στο ΦΠΑ και στο ΑΕΠ (ΕΕ C 241 της 31.7.1998, σ. 58-80).

([2]) Ειδική έκθεση αριθ. 6/98, σημείο 5.2.

([3]) Ελλάδα, Ισπανία, Ιρλανδία, Λουξεμβούργο, Κάτω Χώρες, Πορτογαλία, Ηνωμένο Βασίλειο. Σχέδιο γενικού προϋπολογισμού για το οικονομικό έτος 2000, τόμος 1, πίνακας 1.

([4]) Η χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως σημείο 1.3.1. και παράρτημα 4· COM (1998) 560 τελικό της 7ης Οκτωβρίου 1998,

([5]) Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Φοντενεμπλό της 25ης και 26ης Ιουνίου 1984.

([6]) Ειδική έκθεση αριθ. 6/98, σημεία 3.29 έως 3.33. Η χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, COM (1998) 560 τελικό της 7ης Οκτωβρίου 1998, σημείο 2, σ. 17 έως 20.

([7]) Συμπεράσματα της προεδρίας, σημείο 68.

ριλαμβάνεται στα μεγέθη που ορίζει ο αναφερόμενος κανονισμός, ακόμη κι αν διευκρινίζει ότι εννοιολογικά είναι ταυτόσημο με το ακαθάριστο εθνικό εισόδημα (1).

10. Επομένως η αναφορά στο ΑΕΠ δεν έχει νόημα στο πλαίσιο αυτό. Θα ήταν λοιπόν σκόπιμο, στην πρόταση απόφασης, να γίνεται αναφορά στο Ακαθάριστο Εθνικό Εισόδημα. Έτσι θα μπορούσε εξάλλου να αποφευχθεί η ανάγκη να κληθεί αργότερα το Συμβούλιο να καθορίσει το μέγεθος που εφαρμόζεται στους ιδίους πόρους.

Άρθρο 2.3

11. Προτείνεται να αυξηθεί από 10 % σε 25 % το ποσοστό των παραδοσιακών ιδίων πόρων (γεωργικών τελών, εισφορών ζάχαρης και ισογλυκόζης και τελωνειακών δασμών) που εισπράττουν τα κράτη μέλη για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο μπορούν να παρακρατούν ως έξοδα είσπραξης, παρακολούθησης, καταπολέμησης της απάτης και δήλωσης.

12. Το ποσοστό 10 % που εφαρμόζεται σήμερα χορηγείται πάγια για την κάλυψη των εξόδων είσπραξης των κρατών μελών, χωρίς αυτά να υποχρεούνται να τα δικαιολογήσουν. Αυτή η πίστωση, που αποτελεί στην πραγματικότητα δαπάνη, εγγράφεται στον προϋπολογισμό ως αρνητικό έσοδο, κατά παρέκκλιση από την αρχή του μη συμψηφισμού μεταξύ εσόδων και δαπανών (2).

13. Λόγω του εύρους της και του πάγιου και μη διαφοροποιούμενου χαρακτήρα της ανάλογα με το κράτος μέλος, η προτεινόμενη αύξηση θα έπρεπε να διευκρινιστεί με περισσότερη σαφήνεια. Επειδή πρόκειται στην πράξη για δαπάνη αρκετών δισεκατομμυρίων ευρώ (3), δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από έναν συγκεκριμένο και μετρήσιμο στόχο, δυνάμει μιας από τις αρχές της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης που διατυπώνονται στον δημοσιονομικό κανονισμό (4). Πράγματι, ελλείψει αξιολόγησης της αποτελεσματικότητας των εθνικών διοικήσεων και μιας διαδικασίας που να καθιστά δυνατή την επαλήθευση των πραγματικών εξόδων και της προόδου που σημειώνεται στο θέμα της είσπραξης, το μέτρο αυτό μοιάζει περισσότερο με επιστροφή ή έκπτωση παρά με αντιστάθμιση των εξόδων είσπραξης.

14. Εξάλλου, ενώ το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο είχε αναφέρει ότι η εν λόγω αύξηση αποσκοπούσε στην κάλυψη των εξόδων είσπραξης και μόνο (5), η πρόταση απόφασης διευρύνει τους λόγους και προς άλλους τομείς, όπως η καταπολέμηση της απάτης ή ακόμη η υγεία και η ασφάλεια (6). Εάν υπάρχει λόγος χρηματοδότησης δαπανών άλλων από εκείνες που έχουν άμεση σχέση με την είσπραξη των παραδοσιακών ιδίων πόρων, τότε η εισαγωγή κονδυλίων δαπάνης αποτελεί τον μόνο κανονικό και διαφανή τρόπο, σύμφωνα με τις αρχές του άρθρου 271 ΕΚ και της δημοσιονομικής νομοθεσίας.

15. Όσον αφορά ειδικότερα τις ενέργειες για την καταπολέμηση της απάτης, το άρθρο 280 ΕΚ συνιστά για τα κράτη μέλη υποχρέωση δράσης για κάθε απάτη που βλάπτει τα οικονομικά συμφέροντα των Κοινοτήτων, πέρα από τον τομέα των παραδοσιακών ιδίων πόρων και μόνο.

16. Το γεγονός ότι διατηρείται το ποσοστό παρακράτησης του 10 % για τα ποσά που θα έχουν ή θα πρέπει να έχουν βεβαιωθεί μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000 περιπλέκει τις εκκαθαρίσεις για τη θέση των ποσών στη διάθεση της Επιτροπής επί αρκετά έτη, ενώ η δημοσιονομική επίπτωση είναι μικρή. Για το λόγο αυτό, θα ήταν σκόπιμο να περιοριστεί η επίδρασή του σε μια μεταβατική περίοδο, όπως εκείνη των βεβαιώσεων του οικονομικού έτους 2001 σχετικά με τα προηγούμενα οικονομικά έτη.

Άρθρο 2.4

17. Ο υπολογισμός του ενιαίου συντελεστή του πόρου ΦΠΑ εξακολουθεί να εξαρτάται από τρεις παράγοντες: το μέγιστο συντελεστή που προβλέπεται στο άρθρο 2.4 α) της πρότασης απόφασης, το ποσό της διόρθωσης και τη χρηματοδότησή της. Για το σκοπό αυτό, ο μέγιστος συντελεστής περικόπτεται κάθε χρόνο κατά ένα ορισμένο ποσό, που ονομάζεται «παγωμένος συντελεστής», το οποίο προορίζεται για την κάλυψη της χρηματοδότησης της διόρθωσης. Η κατάσταση αυτή προκαλεί άσκοπες επιπλοκές και οδηγεί σε μη διαφανείς υπολογισμούς. Όπως αναφέρθηκε στο σημείο 4, θα ήταν χρήσιμο να ληφθούν υπόψη οι προτάσεις απλούστευσης που είχε υποβάλει η ίδια η Επιτροπή.

18. Στην περίπτωση που η παράγραφος 4 θα διατηρούνταν αυτούσια, θα ήταν χρήσιμο να αποσαφηνιστούν οι βαθύτεροι λόγοι ύπαρξης του «παγωμένου συντελεστή», για παράδειγμα σε μια αιτιολογική σκέψη της πρότασης απόφασης.

Άρθρο 2.7

19. Το Συνέδριο υπενθυμίζει τις παρατηρήσεις που υπάρχουν στο σημείο 10.

Άρθρα 3.1 και 3.2

20. Για να ληφθεί υπόψη η ισχύουσα ορολογία, θα πρέπει να αντικατασταθούν οι όροι «πιστώσεις αναλήψεως υποχρεώσεων» από «πιστώσεις για αναλήψεις υποχρεώσεων» και «πιστώσεις πληρωμών» από «πιστώσεις για πληρωμές». Το ίδιο και στη δέκατη αιτιολογική σκέψη της πρότασης απόφασης.

---

(1) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2223/96, σημείο 8.94 (ΕΕ L 310 της 30.11.1996, σ. 243 και 244).
(2) Αρχή που ορίζεται στο άρθρο 4 του δημοσιονομικού κανονισμού.
(3) Στα κράτη μέλη δόθηκε για το οικονομικό έτος 1998 ποσό 1,6 δισ. ευρώ ως έξοδα είσπραξης των παραδοσιακών ιδίων πόρων. Εάν το 1998 είχε εφαρμοστεί συντελεστής 25 %, θα είχε προκύψει ποσό 3,9 δισ. ευρώ.
(4) Άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη φράση: «Θα πρέπει να τίθενται ποσοτικοί στόχοι και να εξασφαλίζεται η παρακολούθηση της εφαρμογής τους».
(5) Συμπεράσματα της προεδρίας, σημείο 71.
(6) COM (1999) 333 τελικό της 8ης Ιουλίου 1999, σημείο 2, τρίτο εδάφιο, σ. 4.

Άρθρο 3.4

21. Η έννοια της «σημαντικής μεταβολής» θα έπρεπε να οριστεί, για να καθοριστεί ένα όριο ή και για να επισημανθεί η αρχή που επιφορτίζεται με τη λήψη σχετικής απόφασης.

Άρθρο 4

22. Το Συνέδριο υπενθυμίζει τις παρατηρήσεις που υπάρχουν στα σημεία 4 και 8.

23. Οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Βερολίνου ([1]), με τις οποίες επιβεβαιώνονται τα συμπεράσματα του Συμβουλίου του 1984 στο Φοντενεμπλό, ανοίγουν για κάθε κράτος μέλος τη δυνατότητα να τύχει αυτής της διόρθωσης. Θα ήταν λοιπόν χρήσιμο να διευκρινιστούν οι όροι υπό τους οποίους ένα κράτος μέλος θα μπορούσε να επικαλεστεί αυτή τη δυνατότητα, χωρίς να υπάρξει προσφυγή σε τροποποίηση της απόφασης για τους ιδίους πόρους, της οποίας η έγκριση υπόκειται σε εθνικές διαδικασίες επικύρωσης.

Άρθρο 4.β)

24. Η πρόταση απόφασης δεν παρέχει ορισμό των «κατανεμημένων δαπανών». Είναι επομένως σκόπιμο να διευκρινιστούν τα κριτήρια κατανομής των κοινοτικών δαπανών στα κράτη μέλη.

Άρθρο 4 στ)

25. Το προτεινόμενο κείμενο δεν θα μπορούσε να δώσει τη δυνατότητα να εξουδετερωθεί πλήρως η επίπτωση που θα έχουν οι δαπάνες διεύρυνσης στη διόρθωση. Πράγματι, η δαπάνη που θα λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της διόρθωσης θα περιορίζεται, μετά την προσχώρηση, στις δαπάνες του έτους που προηγείται της προσχώρησης. Όμως, βάσει των δημοσιονομικών προοπτικών ([2]), η δαπάνη μετά την ένταξη θα είναι μακροπρόθεσμα πενταπλάσια από εκείνη πριν από την ένταξη. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Βερολίνου είχε εκφράσει την επιθυμία να εξασφαλιστεί ότι οι δαπάνες που δεν αποτελούν αντικείμενο αντιστάθμισης θα παραμείνουν ως έχουν μετά την προσχώρηση ([3]). Τίθεται το ερώτημα κατά πόσο το προτεινόμενο κείμενο έχει ως αποτέλεσμα την τήρηση αυτού του όρου.

Άρθρο 5.1

26. Προτείνεται να διατυπωθεί η πρώτη φράση του δεύτερου εδαφίου ως εξής: «Η κατανομή της επιβάρυνσης υπολογίζεται καταρχάς σε συνάρτηση με το αντίστοιχο μερίδιο των ακαθάριστων εθνικών εισοδημάτων των κρατών μελών στο σύνολο των ακαθάριστων εθνικών εισοδημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξαιρουμένου του Ηνωμένου Βασιλείου. Κατόπιν αναπροσαρμόζεται ...».

Άρθρο 5.2

27. Για να ληφθεί υπόψη η τρέχουσα πρακτική, θα έπρεπε να διευκρινιστεί εδώ ότι η χρηματοδότηση της διόρθωσης εγγράφεται ήδη σε συγκεκριμένο κεφάλαιο του προϋπολογισμού.

Άρθρο 5.3

28. Η πρόταση απόφασης, μολονότι προβλέπει ότι «η Επιτροπή προβαίνει στους αναγκαίους υπολογισμούς», δεν καθορίζει πλήρως τα κριτήριά τους, όπως αναφέρεται για παράδειγμα στο σημείο 24. Προκύπτει έτσι μια αμφίρροπη κατάσταση ως προς τη φύση του έργου που ανατίθεται στην Επιτροπή. Τίθεται το ερώτημα αν είναι επιφορτισμένη να προβαίνει σε έναν απλό υπολογισμό ή αν είναι αρμόδια να συμπληρώσει την απόφαση κατά τρόπο που να καθίσταται δυνατός αυτός ο υπολογισμός.

29. Η σημερινή πρακτική δείχνει ότι έχει καταρτιστεί ένας «τρόπος υπολογισμού» από την αρμόδια υπηρεσία της Επιτροπής με αντικείμενο τον καθορισμό των λεπτομερειών υπολογισμού, αναθεώρησης και χρηματοδότησης της διόρθωσης. Αυτό το εσωτερικό έγγραφο συμπληρώνει εκ των πραγμάτων ορισμένα κριτήρια που διατυπώνονται στην απόφαση για τους ιδίους πόρους, συμπεριλαμβανομένου του ορισμού των «κατανεμημένων δαπανών».

30. Είναι κατανοητό να κρίνεται προτιμότερο, για πρακτικούς λόγους, να διευκρινιστούν αργότερα, με άλλη πράξη, ορισμένα κριτήρια που είναι αναγκαία για τον υπολογισμό της διόρθωσης. Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη οι απαιτήσεις διαφάνειας και ασφάλειας δικαίου. Το Συνέδριο παρατηρεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2, της πρότασης απόφασης αποβλέπει στο να δώσει τη δυνατότητα στο Συμβούλιο να εγκρίνει διατάξεις εφαρμογής.

Άρθρο 6

31. Η ισχύουσα απόφαση για τους ιδίους πόρους υπενθυμίζει, σε μια διάταξη ισοδύναμη με το άρθρο αυτό, τον κανόνα της μη διάθεσης των εσόδων για δαπάνες. Θα ήταν σκόπιμο να διατηρηθεί η αναφορά στην αρχή αυτή.

Άρθρο 8.1, πρώτο εδάφιο

32. Στην προτελευταία φράση, διάβαζε «στοιχεία α) **έως δ)**».

Άρθρο 8.2

33. Το άρθρο 248 ΕΚ, παράγραφος 2, αναθέτει στο Συνέδριο το καθήκον να εξετάζει τη νομιμότητα, την κανονικότητα και τη χρηστή δημοσιονομική διαχείριση των εσόδων και των δαπανών. Το δεύτερο

([1]) Συμπεράσματα της προεδρίας, σημείο 68.
([2]) Διοργανική συμφωνία της 6ης Μαΐου 1999 μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής για τη δημοσιονομική πειθαρχία και τη βελτίωση της διαδικασίας του προϋπολογισμού (ΕΕ C 172 της 18.6.1999, σ. 15).
([3]) Συμπεράσματα της προεδρίας, σημείο 72.

εδάφιο αυτής της διάταξης προβλέπει ότι ο έλεγχος των εσόδων διενεργείται βάσει των ποσών που βεβαιώνονται ως οφειλόμενα και των ποσών που πράγματι καταβάλλονται στην Κοινότητα.

34. Το άρθρο 8, παράγραφος 2 της πρότασης απόφασης, με το να ερμηνεύει το αντικείμενο των επαληθεύσεων και των ελέγχων του Συνεδρίου, καταλήγει να τροποποιεί διάταξη της συνθήκης, έξω από τα πλαίσια της διαδικασίας που προβλέπεται για το σκοπό αυτό.

35. Όπως κι αν έχει το πράγμα, το Συνέδριο θεωρεί ότι η προτεινόμενη διάταξη δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό των ελεγκτικών εξουσιών που του έχει απονείμει η συνθήκη.

Άρθρο 9

36. Η Επιτροπή υπέβαλε ήδη το 1998 έκθεση σχετικά με τη λειτουργία του συστήματος των ιδίων πόρων ([1]). Θα ήταν χρήσιμο να διευκρινιστεί το είδος της εξέτασης που έχει αναλάβει να διενεργεί σχετικά με το ζήτημα των δημοσιονομικών ανισορροπιών.

Άρθρο 10.1

37. Στο τρίτο εδάφιο, τελευταία φράση, διάβαζε «άρθρο 2, παράγραφος 3 και **άρθρο** 4».

Η παρούσα γνωμοδότηση εγκρίθηκε από το Ελεγκτικό Συνέδριο στο Λουξεμβούργο κατά τη συνεδρίασή του της 7ης Οκτωβρίου 1999.

Για το Ελεγκτικό Συνέδριο

Jan O. KARLSSON

Πρόεδρος του Συνεδρίου

([1]) Η χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, COM (1998) 560 τελικό της 7ης Οκτωβρίου 1998.